

841387

TULIPÁNC SOKOR

SZERKESZTŐ

AMBRÓZY TERÉZ

**MTA
KIK**

SZELÉNYI ÉS TÁRSA KÖNYVNYOMDÁJA

MISKOLCZ 1906

O KEGYELMESSEGE

GRÓF BATTYÁNY LAJOSNE
ANDRÁSSY ILONA GROFNO

URASSZONYNAK

HÓDOLO SZERETETÜNK JELÉÜL

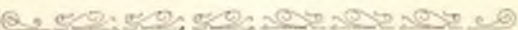
MISKOLCZ VÁROS
URASSZONYAI ÉS URLEÁNYAI

MAGYARAKADEMIA
KÖNYVTÁRA

ELŐSZÓ.

TERMÉSZETES dolog, hogy aki a közjólét előmozdítására szentelte életét, aki hazafias működésével már régóta megvalósította a tulipánkert magasztos eszméit, természetes, hogy az homályban nem marad! Hirdetik őt tettei! De nemcsak ezek. Az ilyen nemes lélek iránt meleg háláját fejezi ki az, ki önzetlen munkásságának jótéteményeit élvezzi, tiszteletét fejezi ki honfitársa, ki a leküzdött nehézségeket méltányolni tudja, barátja pedig minden alkalmat megragad érzelmeinek kimutatására, mert büszke, hogy ilyen barátsággal dicsekedhetik!

E szép „Tulipáncsokor“ minden egyes virágszála jelzi hálánkat, tiszteletünket, barát-

ságunkat azon nő iránt, ki férfiához méltó bátorsággal áll egy hazai iparvállalat élén, a társadalomnak kitűnő magyar szövetet, a munkásnak édes magyar kenyeret ad!

Áldja meg a jó Isten működését s engedje, hogy példáját követve, ezer meg ezer magyar szivben gyökerezzék meg a szép tulipánvirág, magyar szeretettel ápolva, fejlesztve és terjesztve.

Ezt szivből kívánja kedves tisztelt barátnőjének és a „Tulipáncsokor“ lelkes közreműködőinek

Gróf. Széchényi Ernőné
szül. báró Sennyei Mária

Az emberi szívnek vannak érzelmei, melyek azt, ha hatalmat vettek rajta, megmérgezik, le-sujtják, sőt megsemmisíthetik; van ellenben három magasztos érzelmé, melyek birtokában a szív megnemesedik és az ember valóban ideális lény-nyé magasztosul fel, és e három érzelmé: a *vallás*, a *haza és emberszeretet*. — Ez érzelmek szülik a hőöket és vértanukat, akik vallásukért, hazájukért és embertársaik boldogításáért, ha kell, készek kiontani szívök biborát azért, mivel nagy tettekre, nemes áldozatokra csak az képes, kinek lelkét a vallás, haza és emberszeretet fönséges érzelméi áthatották. Ezen érzelmek nélkül nin-csenek nagy tettekre kész hőöök, ezek nélkül csak önző, mindennapi és a prózába elmerült emberek vannak. Nem sülyed el azért a szív erkölcsileg soha, mig vallást, hazát és embert önzetlenül szeretni képes!

Blazsejovszky Viktória.

Üdvözet s őszinte elismerés legyen megadva ama nemesen s melegen érző női kebleknek, akik a magyar ipar föllendülésein fáradoznak.

Chavrakné Máriássy Margit.

Szerény nézetem szerint : leggazdagabb az,
aki vágyakban, igényekben legszegényebb.

Jószívű olvasóm! Habár a munka embere
vagy esetleg a szerencse kegyeltjei vagy is : légy
te minden körülmények közt ily *szegény gazdag!*
Sorsoddal, helyzetteddel való megelégedés, tehát
boldogság lesz érte jutalmad.

Csíkné Szabó Ilona.

Vajjon miért szeretjük, miért gondolunk annyi rajongó vonzalommal arra a piczike pontjára globusunknak, a melyen bölcsőnk ringott, melyen, mint gyermek, először ejtettük ki az édes anya-apa nevét?

Oh! bizonyára a hazaszeretet szikrája születésünkkor már szivünkben szunnyadoz: ez ösztönöz bennünket arra, hogy szeressük először is a bölcsőt, a melyben álmra ringatnak, később a hajlékot, a mely biztos menedéket nyújt.

Később, bárhova repít végzetünk, szeretettel gondolunk vissza a szülőfalunkra, városunkra, az azt magába foglaló megyére országra, szóval oda jutunk, hogy főleg ha más országban kell napjainkat leélni, mégis boldogok vagyunk, ha bármi csekély előhaladásáról értesülünk hazánknak; minden, ami honi, boldogsággal tölt el.

Nekünk, magyar nőknek, boldogságába ez évben büszkeség is vegyült, a legnemesebb, a legszentebb büszkeség s csak hálát tudnak rebegni ajkaink, midőn ég felé tekintve, kérjük a Mindenhatót: legyen a »Tulipánkert« vezetőin Isten legdusabb áldása s viruljon alatta e sokat szenvedett magyar haza.

Dunkyné Zathureczky Ilona.

Tulipán!

*Magyaroknak szép virága,
Tarka szép tulipán virág!
Hervadhatlan koszorúval
Ovezd hazánknak iparát!*

*Tedd nagygyá, hatalmassá azt,
Hadd bámulja az idegen:
Hogy a magyar ember, mit tud
Tenni, ha kell, itt, idebenn!*

*Mi magyar nők pedig buzgón
Érdeklődjünk ez ügy iránt;
S mutassuk meg, nem hiába
Viseljük mi a tulipánt!*

Farkass Marcsa.

A mi tavaszunk.

Mikor a tél legzordabb, legkegyetlenebb, a nehéz, sűrű fellegeken áttör egy halvány fényű napsugár. Félénk, szelid ragyogással simogatja meg a megdermedt földet, de állhatatosan tapad hozzá s csókolgatja mind melegebben és melegebben.

És ime, a föld szivverését akadályozó jégpáncél olvadozik, szoritása gyöngébb és gyöngébb lesz. A lomha felhők megmozdulnak s ijedten iramodnak tova. Egyszerre kipattan a hóvirág első bimbója, telve lesz a föld, az ég ragyogással s egy napon szivünk megdobbán: — itt van a tavasz!

Nem így volt-e nálunk?

Nem borult-e ránk is dermesztő, hideg tél; nem ijesztgetett-e rémes éj sötétje; kinos bal-sejtelem nem remegtetett-e?

S — mégis mindez eltűnt.

Amerre tekintünk, telve van az ég, a föld bűvös ragyogással, mámoros örömmel, édes igézzel.

Letekintett ránk is az a fényes sugár, kicsalta a fagyos földből az első virágot. . .

S minél többen értik s tanulják meg közöttünk, hogy a haza a nők előtt sem lehet oly mystikus, elérhetetlen fogalom. melyet csak imádni szabad, de oly élő, szent valóság az, melyért dolgozni kötelesség — annál biztosabban marad a miénk e ragyogás, ez öröm, lesz csodás valóság mind ez ígézet.

Szép tavaszra így jön szebb nyár — gazdag aratás!

Losonczy Farkas Klára.

»Ismerni a jót könnyebb, mint követni, sőt még az sem nehéz, hogy »némelykor« jó, vagy épen nemes tettet vigyünk véghez«; de most, ha égve a lelkesedéstől, mi nők is összetartva, felkaroljuk »fáradhatatlanul« féltett kis hazánk ügyét s gyöngye erőnkkel, ha csak egy-egy láncszemmel járulunk is iparunk megvédése s ez által fejlesztéséhez, nemes célért élünk.

Ez érzésnek minden magyar nő szívében szunnyadni kell s ha még eddig ki nem nyilott, úgy — a piros tulipán jelében — most ki kel virulnia.

Losonczi Farkas Matild.

Eszményképem a Tulipánról. Magasztos szivből fakadó érzelem hatja át lelketem, neved említésénél, Tulipán! Szememben örömkönnyű csillog, látásodnál honleányi keblem hevül, szivem sebesen dobog. Nem a virágot sejtem látásodnál, nem a puszta becsvágy és hiúság késztet szimbolumod viselésére. Oh nem! Szeretlek mint virágot, mint a természet remek adományát, de drága magyar hazám, téged látlak, téged magasztallak a tulipán képében.

Magyar nők! Honleányok ápoljátok szivetek; lelketek minden érzésével csüggjetek e fenséges virág, áldott magyar hazánk ápolásán. Titeket pedig, kedves anyák esdve kérlek, plántáljátok át féltett kincseitek zsenge szívébe a legfenségesebb, a legillatosabb virágot, a vallás édes érzelmeit, mely oszlopa leend minden szép és nemes gondolatnak. Öntözzék azt a kegyelem forrásából, ne szomjuhozzanak s ha ez a gyökér megerősödik, ki fog hajtani a Tulipán dicsőséges koronája s a jövő nemzedék keblében önkénytelen s biztatás nélkül fog lángolni a haza iránti szeretet s akkor Isten áldása fog rajtok lebegni mindörökké! Ugy legyen!

g. Fekete Istvánné.

Levél a Tulipánhoz!

Magyarország beczézgetett drága Tulipánja, édes hazám diszes, ünnepelt jelvénye! Látom, kedves kis kelyhedben nagy dolgokért folyik a küzdelem, de légy nyugodt, mi magyar honleányok nem hagyunk szégyent vallani. Szimbolumod kedves szine lánggra gyújtja az anélkül is szívünk utolsó dobbanásáig hazánkért égő keblünket.

Egy téged — mint a természet remek virágát — magasztaló honleány.

galathai Fekete Margit.

*A hazai ipar lámogatásában ösz-
pontosuljon a magyar nő fényűzése.*

Ferenczi Károlyné.

*A honszeretet hevélől kinyílt jel-
vényes nemzeti tulipán lankadhatatlanul
lelkesitse a magyar nő szívét!*

Fűrész Róza.

A tulipán jelvény csak külső kifejezése annak, hogy aki azt viseli, ismeri a nemzeti célt, megérti a hazafiúi törekvést, átérzi saját kötelességeit. De vajjon számolt-e mind azzal a céllal, a törekvéssel és saját kötelességével, aki keblére tűzte a tulipánjelvényt, avagy csak a divat viselteti vele a nemzeti eszme szimbolumát? Vagy nem lehet-e valaki jó hazafi, jó honleány, anélkül, hogy külső jelekkel akarná feltüntetni, hogy ő valóban az?

Fűrész Ilonka.

Az asszonyi tudomány nem használt annyit az emberiségnek, mint a szerencsétlenek könyveinek felszárításával, a nemzeti génusz melengetésével: az asszonyi szív.

Gálffy Ignáczné.

Álom s ébredés.

*Álmodám! — oh mi szép!
Tündérorságban jártam én,
Arany virágot, gyöngy harmattal,
Szédtem illatos mezején!*

*Álmodám! — oh mi ácsát!
Babérfűzér volt fejemen,
Holtá valék — két mársám kísért:
Szabadság és a szeretem!*

*Felébredék! Feledve
Tündérvilág — babérszedés,
Te csókkal vártál s boldogabb volt
Szár álomnál az ébredés!*

*Mennyi bán és mennyi gyönyört
Élhet át egy ember lelke,
Mégis milyen kicsi sírba
Lesz a végén eltemetve.*

Milyen kicsiny a mi szívünk,
Egy kis pont a kővelünkbe
Es — egy élet boldogsága
Mégis elér a szívünkbe!

Ez a világ milyen ár'jás,
Hajt egy ember milyen semmi,
Mégis mégis minden ember
A legelső akar lenni.

A legelső szerelémbe,
A legelső gazdagságba,
Pedig miná egyformán jutunk
A sir örök nyugalmaiba.

Szegény, gazdag egytől pihen,
Nicsi sirba eltemetve . . .
Legszegényebb — leggazdagabb
Egyaránt lesz elfeledve,

Föllenciné, Hunn Mária.

Az emberszeretet és jóttevés nemes feladatai is alávétvék, az általános társadalmi törvényeknek. Aki tehát erejét meghaladó eszmék megvalósításán töri fejét, az épp oly kevésbé fog eredményt felmutatni, mint az, aki különféle feladatokon fáradozik. Itt is áll tehát az: »hogy aki sokat markol, keveset szorit.«

Ne igyekezzünk tehát az emberi érzéknek e nemes két hajtását mindig országos jelentőségű alapokon ápolni, hanem elégedjünk meg, ha a magunk kis körében tehetünk valamit azokért.

E valamit azonban tegyük alaposan, hiúságtól menten és egész életre szóló kitartással.

Igy lesz a felebaráti könyörületből azon nagy és terebélyes tölgy, melynek árnyában mindazok meghuzódhatnak, akiket a sors szeszélye az emberiség irgalmára utalt.

Özv. Grósz Józsefné.

***Két jó van, mi fölött a sorsnak nincs semmi
hatalma :***

Szorgalom és erény ! Földön és égben ez áld.

Hauser Jenőné

Burde Julia.

Tulipán.

Ha májusi reggelen a kék eget nézem, a madarak dalát hallgatom s a természet ébredését látom, és ha a tulipánmozgalomra gondolok, úgy érzem magamat, mintha a ceylonszigeti pálmaligetben vagy a bájos spanyolországi andaluziai berkekben járnék, ahol a természet utolérhetetlen gazdag pompája a képzeletnek szárnyakat ad, a képzeletet csapongásra készíti s az ember feledi a multat, örül a jelennek, rózsás színünek látja a jövőt szóval, örül az életnek.

Mi a tulipán? A francziák lilioma, a németek mályvája, a középkori hollandiak tulipánja, a törökök rózsája, mind, úgy szólván, nemzeti jelentőségű virág. — De egy népre sem oly jelentős és fontos, mint amilyen most — hinni akarom — a tulipán a magyarnak. Igazi magyar lélek sejtette meg csak azt, hogy annak a mozgalomnak célját, amit a tulipán mozgalommal elérni akarunk, leghűebben a tulipánnal lehet jelképezni. A tulipán hosszú századok óta a nép virága volt, s mondhatni a magyar népléleknek virágban való kifejezése. Ha a nép fia kézfogóra megy kedveséhez, tulipánnal kedveskedik választottjának, s ha lakadalom után egybekelnek, a menyasszony tulipá-

nos ládát visz a vőlegény házához. Ez volt eddig a tulipán, — de mi lesz ezután? Nő vagyok, s női lelkem inkább sejteni engedi, sem mint tudom, hogy az ország társadalmát a letűnt politikai rendszer megrontotta, — nem fejlődhetett igazi nemzeti társadalom. Nyomás alól szabadult fel a közszellem, — talán valami nemesebbet is fog ismerni a magyar társadalom, mint az egoizmus, — s talán terjedni fog az altruizmus. A tulipán ezután szimboluma lesz a magyarnak, hogy mindenben csakis a »nemzeti« irányt kövesse, — vezércsillaga, amely világítani fog neki a jövő utjain, — talizmánja, amely hitet és erőt önt belé, hogy képes is lesz a kitűzött célt elérni.

Mit jelent a tulipán? A XX. század a nemzeti eszme jegyében indult meg! — Felismerte az emberiség, hogy a tudomány, művészet, ipar stb. mind csak akkor emelkedhetik igazán nagygyá, s akkor bír a legigazibb értékkel, ha nemzeti irányban halad. Felismerte minden nép, hogy a népek harczában csak akkor bír megállni, ha a nemzeti eszmét erősíti s ha minden téren a nemzeti eszme érvényesül, ami azt jelenti, hogy a tudomány, művészetben stb. a nemzeti sajátossággal az eredetiség, s az illető faj legértékesebb faji tulajdonságai érvényesülnek. Még a külsőség nézőpontjából is szerencsés, hogy a mozgalomnak jelképeül a tulipán választatott.

Szépen egyesíti ez a kedves virág az élet zománczát, az idealizmust, az élet komor, de reális valóságával — a munkával, a magyar ipar-

pártolással. Egy francia államférfiu mondotta: «L'esprit fait les mortels aimables, mais l'estomac fait les heureux.» (A halandó embereket a szellem teszi szeretetreméltókká, de a gyomor — boldoggá.)

Aki a tulipánt visei, a legerősebb lelki köte-
léssel (mert önként történt) van azzal a nemes
czzállal összefűzve, amit a tulipánmozgalommal
elérni akarunk. S hogy elérjük-e. vagy csak a
hires magyar szalmatűz marad? Hinni akarom,
hogy igen. — Igaz, hogy aki keserűt nem izlett,
nem tudja, mi az édes, de az is igaz, hogy —
mint egy szellemes író mondja — «csak a remény
tud oly nagygyá nőni, mint a szerencsétlenség.» —
Én tehát erősen remélek, pedig hát «szomorú a
magyar nóta háromszáz esztendő óta» — — —
Vajha a jövő háromszáz esztendő boldogabb

— — — — —
— — — — —
— — — — —
Ha el-elgondolkozom néha-néha a tulipánról, ily
gondolatok kergetőznek agyamban.

Dr. Hebronyné Abrányi Riza.

GONDOLATOK.

A tulipánmozgalom a magyar nemzeti eszme gyermeke s a magyar nőknek társadalmi kötelességük azt nagygyá nevelni.

A külföldi iparczikk, minél tetszetősebb a külseje, annál jobban hasonlít a mézes-mázos szavu udvarlóhoz: barátként közeledik, de belsőleg a legveszedelmesebb ellenségünk.

A tulipán most még csak a nemzet *eszmei* függetlenségének virága, de ne feledjük el, hogy ez az *eszme* testet is ölthet!

Hebronyné, Ábrányi Riza.

Most az egész kerek világ tudja, hogy a magyar nemzet modern harczot folytat nemzeti iparáért, saját maga boldogulásáért. E küzdelem a tulipán jegyében, annak védőpajzsa alatt indult meg. A tulipán most a magyarral van összeforrva.

Ne érje hát gáncs e kis virágot egyetlen magyar ajakról sem. Legyen bár nála pompázóbb valamennyi — színben, illatban — mégis ez legyen a mi egyetlen nemzeti jelvényünk örök időkre!

Hekkel Károlyné
Herbay Thubay Clementin.

*Szenteld, oh magyar, hazódnak
Kebled szebb érzelmeit :
Romlott szív és romlott elme,
Kit hazája hő szerelme,
Szép tettekre nem hevit.*

(Bajza József.)

Hennel Emilné.

* *
*

*Szép vagy óh hon, bércz, völgy változnak gaz-
dag öledben,
Téridet országos négy folyam árja szegi ;
Am a természettől mindez lelketlen ajándék :
Nagygyá csak fiaid szent akaratja tehet.*

(Vörösmarty Mihály.)

Hennel Ilonka.

* *
*

*Győztes lenni dicső : s lehet-e szebb célja a
magyarnak ?*

(Kisfaludy Károly.)

Hennel Cora.

Egy nemzetnek legnagyobb ereje iparának és kereskedelmének fejlődésében rejlik; ha tehát mi, magyarok, nagy és erős nemzetté akarunk lenni, hazánk iránti szeretetünk után első és legszentebb kötelességünk legyen, a hazai ipart és kereskedelmet pártolni és támogatni, ezt azonban csak úgy tehetjük meg, ha mindannyian egyetértve, vásárlásainkkal nem megyünk a külföldre, hanem megelégszünk azzal, a mit hazánk ipara nyújt, annyival is inkább, mert ha iparosaink látják, tapasztalják a pártolást, vállvetve arra fognak törekedni, hogy az iparnak azon ágát, melyben a külföld ez idő szerint fölöttünk áll, minden igyekezettel oda fejlesszék, hogy a versenyt vele minden tekintetben kiállja.

Teljesítsük tehát mi is kötelességünket s legyen a tulipánjelvényben mindenkori jelszavunk:

•Pártoljuk a magyar ipart.

Hesz Miklósné.

*Áz idegen föld nem nyújt annyi örömet,
nem nyújthat annyi kínosét, amennyivel az
ember hazaszeretelének lángoló füzét el le-
hetne oltani.*

Hosszu Gyuláné.

*Szent és értékes lesz Isten előtt is hon-
szerelmed, s meghallgatja lelkednek azt az
utolsó sóhaját, mely Hazáért Hozzája az
égbe tör, s úgy esdekel:*

„Eljen a Haza!”

Hosszú Tiry.

Egy szép harmatos nyári reggelen, két leány a réteken bolyongva, találkozott. Mindkettőnél virágcsokor volt. Az egyiknél szebbnél szebb óriási tűzvörös tulipánok, — a másiknál, réti virágok rendetlen, összevisszaságban, tarka változatosságban, virág, fű, levél, kalász, ahogy éppen kezébe akadt és leszedte.

„Adj egy szál virágot, hogy tulipáncsokromhoz köthessem!” kérte az egyik.

A másik azonban vonakodott.

„Nem illenek ezek szép csokrodhoz, eredj a kertekbe és kérjél a kertészekről.”

„Tévedsz. E tulipánok nem kertekben nőnek s nem mesterséges melegtől nyílnak. Egy földben nőttek a te virágaidal, egy éltető nap sütötte őket, — összeillenek ők, — testvérek! Adj egy szál virágot, — bármelyiket.”

A leány e kérésnek nem tudván tovább ellentállani, virágaihoz nyúlt. kivett egyet s a tulipánokhoz kötötte; és ismétlődött Coppé kedves meséje, midőn az éhező koldus kezében a buzavirág aranynya válik, ismétlődött a hazaszeretet varázsereje által; a szegény kis réti-virág tulipán lett, s most alig látszik ki fejcskéje a szép tűzvörös tulipáncsokorból!

Ibrányi Alice.

Ha szivedben a jóságot és nyugalmat,
Lelkedben a tisztaságot és bizalmat,
Volt erőd megőrzeni !?
Éltedben bármily baj érjen,
Lelked semmitől se féljen :
Meggfog az ég védeni !

Kaffka Ilona.

Mikor Ádám életre ébredt s látta az Úr munkáit, a szive megtelt gyönyörűséggel s szólt: Teremtő Uram, adj nekem még egy szivet. Meglásd, — felelt az Úr — hogy néha az az egy is sok.

Kaffka Béláné

Magyar nőnek, műveltnek, nemes szívűnek
lenni, kell-e nagyobb boldogság!?

És ha magyar nő vagy, ne csak viseld, de
érezd is a »jelvényt« a »tulipánt«

Kállayné Kállay Mariska

A magyar ipar fejlődése nem csupán az iparpártolók, hanem elsősorban is az iparosok kezébe van letéve. Ha az a nemes vágy fogja lelkesíteni a magyar iparosokat, hogy hazai gyártmányaik, méltán fölvehessék a harcot az izlésben és kivitelben, a magasan felettünk álló külföldi iparcikkokkal, akkor fog igazán fölvirágozni a magyar ipar és jelvénye a tulipán; megelégedett, boldog talajra lelve a honfi szivekben, akkor fogja teljes pompájában szétbontani szirmait.

Karla Bertalanné.

Egy szikra képes nagy tüzvész-t gerjeszteni, mely alatt ezreknek dus vagyona romba dől. A legmagasabb fák, melyek csucsaikkal a csillagokig felérnek, egy porszemnyi magból teremnek, s így a világnak valamennyi eredménydus és világot felforgató eseményei is eredetökben oly csekélyek, hogy néha örök homályba borítva maradnak. De valamint a magas czédrusfa számtalan változások, szélvészek közt éri el magas termetét ama csepp magból, úgy a nagy események is csak folytonos küzdés, türés, szenvedés után fejlődnek azokká, mert csak a viadal nyeri meg a diadalt.

Özv. Kiss Endréné.

Egy érzelmet vagy gondolatot hiven átéreztetni és megértetni másokkal: törekvésünknek legnagyobb szerűbbike. Azt hiszem, e gondolatot — illetve a »tulipáncsokor« megalakulásával remélt siker nemes célját — mindannyian megértettük. Költse föl bennünk azon kötelesség érzetét is, hogy nemzetünk iparát fejlődésében elősegíteni igyekezzünk.

Kliegl Emma.

A XX. század újabb vezéreszméje az érvényesülés vágya. Jogot kér a nő és jogot követel a munkás. Ezzel kapcsolatban nagy társadalmi átalakulások küszöbén állunk. De ki tudja, hogy az új élet meghozza-e az annyira óhajtott boldogságot, különösen az új társadalmi rend asszonyainak?

Nem tudom, hogy a feministák, kik oly lármásan követelik a teljes egyenlőséget gondoltak-e arra, hogy a győzelem esetén is vesztesek alighanem mi nők leszünk. — Jogot nyerünk igaz, de századok hagyományai nyomán fejlődő előjogokat adunk föl.

A lovagkor eszményi magaslatra emelte a nőt, a XIX. század asszonyai már leszálltak e piedesztálról s kiállottak az élet poros, sáros utjára, részt kérve maguknak a megélhetésért folytatott nehéz küzdelemből. De nem tudtak teljesen szakítani a régi hagyományokkal. Visszavissza sirt lelkük a biztos védelmet nyújtó puha dédelgető otthonba, melynek addig éltető napjai, mindenható tündérei voltak.

A XX. század feminista asszonyai már erősek, önállóak, talpig egyéniségek, vagy legalább azok akarnak lenni, kik gúnyosan, lenézéssel tekintenek vissza elődeik »nyomorult rabszolga életére».

A szűkké vált otthon keretei közül ki kiyán-
koznak a világba, a lelki küzdelmek nehéz, de
változatos és szabad útjára. A férfinek nem ide-
áljai, hanem barátai akarnak lenni.

A jövő mutatja majd meg, hogy e gyors
átalakulást nem fogja-e megsínyleni a nő, mint az
a virág, melyet az üvegház enyhe, védett légkö-
réből kiméretlenül dobnak a szabad természetbe,
hol a szokatlan zord időjárás időelőtt elhervasztja
üde báját, gyöngé virágait?

Egyelőre még nincs veszedelem. Magyar
leányok és asszonyok lelkesedéssel tüzik szívük
fölé dédanyáik kedvencz virágát, a tulipánt. —
Lelkükben ugyanekkor erős elhatározás fogamzik,
hogy csak »magyar asszonyok« akarnak lenni
s e szavakban minden, mi szép, nemes, lelkes.
benne foglaltatik. — Így lesz a tulipán megmen-
tője magyarságunknak és ellensége a nemzet-
közi feminizmusnak.

Isten hozta a tulipánkert kedves tulipánjait !

Komáromyné Kozma Jolán.

*Az ember életében sok reményt veszít,
de ilyenkor sohasem jut eszébe, hogy csak
tapasztalatban gazdagodott.*

*Kovács Domokosné
Lipovniczky Ilona.*

Ha a tulipán nemcsak mátol holnapra élő virág marad, ha képzeletünket nem csupán szépsége ragadja meg, más szóval, ha a »tulipán« nem áramlat, nem puszta jelszó, hanem örök jelvénye az áldozatkészségnek és a lángoló hazaszeretetnek : akkor a »tulipán« gyönyörű virágaiból szét hull a magyar föld minden rögjére az a mag, melyből kivirul a magyarság legszébb fája, a szabad nemzet örökké élő hajtása !

Kovács Józsefné.

Minél tovább haladunk éltünk útján,
annál inkább tudatára ébredünk annak,
mily sok reményünk foszlott szerte, s mily
kevés ígérétét váltotta be az élet.

Kozma Elekné.

Aki nemes gondolatoktól áthatva, szép eszmékért lelkesülni tud, az a tulipán jegyében bizik, s a kezdődő új nemzeti mozgalom megszilárdítja lelkében a hitet, hogy teljesül a szálló íge „Magyarország nem volt, hanem lesz.“

Kozma Etta.

A magyar nőnek legmagasztosabb kötelességei közé tartozik a hazaszeretet és az, hogy csekély erőihez mérten munkálkodjék hazája javára; ha azt nem érzi, ezt tenni elmulasztja, nem érdekli meg, hogy magyar nőnek született.

Kozma Edith.

Aki nemes gondolatoktól áthatva, szép eszmékért lelkesülni tud, az a tulipán jegyében bizik, s a kezdődő új nemzeti mozgalom megszilárdítja lelkében a hitet, hogy teljesül a szálló ige „Magyarország nem volt, hanem lesz.“

Kozma Etta.

A magyar nőnek legmagasztosabb kötelességei közé tartozik a hazaszeretet és az, hogy csekély erőihez mérten munkálkodjék hazája javára; ha azt nem érzi, ezt tenni elmulasztja; nem érdemli meg, hogy magyar nőnek született.

Kozma Edith.

A tulipán lenézett virág volt. Egyszer valahol, a magyar főváros egyik szalonjában, egy fenkölt lelkű asszony, lángoló honszerelmétől lelkesítve, világgá kiáltotta, hogy a magyarnak ilyen nehéz időkben hivalkodnia nem szabad. El a drága exotikus virágokkal? Viseljünk egyszerű tulipánt és az így megtakarított filléreket rakjuk össze, amíg oly nagyra nem nő a számuk, hogy vele hanyatló honi iparunk alá hatalmas támasztó oszlopokat állithatunk.

Szerencsés időben hangzott el a felhívó szó Minden magyar meghallotta. Indul már az áradat minden felől. Rövid idő alatt tenger lesz belőle, melynek ellenállani többé semmi sem képes.

Én pedig imádkozom a Magyarok jó Istenéhez, hogy ez a világot felforgató lelkesedés ne pillanatnyi fellobbanás legyen, melyet a petyhüdt idegek váltottak ki sokáig tartott lethargikus álmukból.

*Krizsanovszky Józsefné
szül. Feiler Iлона.*

Mennyi költészet van a magyarban, hogy még a rá nézve oly fontos dolgok kivételét is bájos virágszirmokkal hozza kapcsolatba.

Köhne Andorné.

Gyönyörű virág a tulipán. Mint szimbolum: bájosan nagyszerű. S hogy én mit szólok hozzá? . . . „Cordelia mit tegyen? *Hallgat s – szeret.*“ – mondja Shakespeare a „Lear király“-ban.

Lányi Ernőné.

Csak azoknak a nemzeteknek a jövője van biztosítva, a hol a családi életet hazafias szellem hatja át; e téren kell tehát főképen érvényesülniök a családanyáknak, akik az új nemzedéket ringatják a bölcsőben és a kisdetek lelkületébe minden jónak a magvát elhinthetik.

Lehoczky Sándorné

Dókus Róza.

A modern társadalom fő mozgalmát az képezi manapság, hogy azok, kik az állam igazgatásra szavazati jogaik alapján befolyást nem gyakorolhatnak, kivivhassák e jogot, mely e törekvéssel szemben sokan aggodó gondossággal féltik az államgépezetet attól, hogy a minden korlátozás nélküli szavazati jog ingadozó bizonytalan helyzetet teremt.

Reánk nőkre is áthatott már e társadalmi mozgalom és feminista társaink sok érveléssel és még több buzgalommal törekszenek arra, hogy az általános szavazati jog, a nőkre is kiterjesszessék.

Részemről sem ennek, sem azon irányzatnak, hogy tudományos és hivatalnoki pályán versenyezzenek a nők férfiakkal, hiva nem vagyok.

Természeti rendeltetésünk más irányt és más munkakört szab meg nekünk, mint a férfiaknak. Nekünk nem az lehet a helyes célunk, hogy leányainkkal sikerüljön elhalásznunk a férfiaknak munkakörét, hanem ellenkezőleg, a férfiaknak kell munkakört szerezni, vagy azt elősegíteni, hogy lehetővé váljék nekik leányainkat hitestársul venni és családjukról gondoskodni.

Nem kicsinylem azon gondolatot, hogy a nő ne legyen gyámoltalan, vagyon és családi

támasz nélkül is legyen meg a képessége, önmagát munkájával eltartani, ha a mostoha sors arra kényszeríti. De nem helyeselhetem azon irányzatot, mely e téren oly erősen lábra kapott, hogy ezen ugynevezett szükségeseteire való kiképzést csaknem kivétel nélkül tudományos, vagy az elméleti kereskedelmi tanulmányok terén iparkodnak megszerezni, ami magában véve azért is téves, mert az ily tanulmányok bevégezése rendszerint azon a koron túl esik, amelyben az szükségszerű, önálló kereset kérdése, legalább időlegesen a férjhezmenés által tárgyalanná, illetőleg elesett.

Egy foglalkozási szakra, gondosságból való előkészítés, sokkal igazoltabb tehát oly téren, mely hosszú évek gyakorlati meddő munkáját nem igényli, mint a milyen az ipari, vagy a kereskedelmi gyakorlati foglalkozások elsajátítása.

Én egy ügyes varrónőt, himzönőt, szabásznőt, üzletvezetőnőt a társadalom ép oly hasznos és tiszteletre méltó tagjának tekintem, mint egy tanárnőt, tanítónőt, vagy orvosnőt és épenséggel nem tartom megengedhetőnek azt, hogy a foglalkozás állapítsa meg -- bárkinek is -- egyéni tisztességének értékét. Magától értetődik, hogy csak kifogás alá nem eshető foglalkozásokat értek, nem vonatkoztatom ezen kijelentést olyanokra, kikre pld. az orgazdaság, csalás, lopás vagy más eféle.

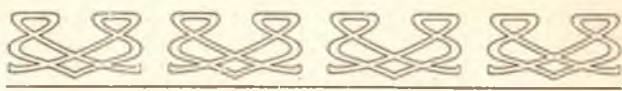
Csak természetes, ha ekként gondolkozva, örömet okoz nekem arról értesülni, hogy Nikolics Szeréna urnő Miskolczon, szövőgyárát akként

rendezi be, hogy ott nők nagyobb számban nyernek a szövő ipar terén kiképzést és alkalmazást.

Őszinte szívből kívánom, hogy vállalkozását a legjobb siker koronázza és gyára, a szorgalmas nők a haza üdvére és a magyar ipar dicsőségére, minél gyorsabban és minél tartósabban viruljon.

Dr. Leitner Adolfné.

Hajdan őseink harczy vitézséggel, okos ildommal és jogi tudással tartották fenn hazánkat.

Napjainkban ezek mellé — vezető fegyverül — a kulturális gazdasági működés kell, hogy szegődjék.

A termelő-munka megbecsülése s első sorban a hazai ipar megteremtése, s annak tetekkel való pártolása, tehát a mai magyar nők egyik legfontosabb feladata s nem a külföldi divat bálványozása.

Lippay Béláné.

A közjólét munkásainak le kell számolni
azzal a hiuságukkal, hogy önzetlen munká-
jokat hiuságnak minősítik.

özv. Ambrózy Antalné
Reviczky Ilona.

„A magyar nők lelkes munkássága,
Legyen áldásthozó e szeretett hazára.“

Lossonczy Gizella.

Tulipán-dal.

Magyarország szép kertjében,
Tavaszi nap hajnalán,
Kiviritott örömünkre
A szép piros tulipán!

Magyar virág a tulipán,
Magyar leány ültette,
Termőföldjét sok honfiu,
A vérével öntözte.

Magyar hazánk büszkeségi,
Deli ifjak, s szép lányok,
Becsüljétek meg tehát e
Vérünkéből nőtt virágot!

Fűzze össze sziveteket,
Szorosan e talizmán,
Védelmezzén benneteket
Jóban s rosszban egyaránt!

Jó kedvében adott létet
Isten e szép virágnak,

Tartsa is meg, hogy szerezen
Dicsőséget hazánknak !

Magyar ember a tulipánt
Ápolja és szeresse !
A fejlődő magyar ipart
Világszerte hirdesse !

Madáchyné Berethy Blanka.

Neveljük leányainkat Magyar szellem-
és szokásokban, hogy mint leendő hon-
anyák, kik hivatvák Magyar nemzeti nyel-
vünket megőrizni, méltók lehessenek nagy
őseink emlékére.

Kesseleőkeői Majthényi Mártonné.

szül. Heyme Karolina.

A pompás virág elenyészhet, a szelid emlékezet elmosódhat; de a hazaszeretet lángja soha ki nem oltható, az igazán érző szivekből.

Barna Antalné

Marton Ilona.

Nem művészet mesternek lenni oly
érzelem fölött, mely a lelket csak könnyen
s felületesen érinti, de viszont vasakarat
kell egy oly érzelem megfékezésére, hol a
szív és ész különböző álláspontot foglal el,
de azért az összes érzelmek között, mely
az emberi keblet áthatja, a legdrágább és
legszentebb a „honszeretet“.

Marxer Hermin.

Az a nemzeti mozgalom, mely most a Tulipán-jelvénye alatt a hazai ipar pártolására megindult, nyílt beismerése régi hibánknak, hogy mindig kedvesebb volt előttünk az idegen, mint a hazai.

Melczer Lászlóné.

Vannak divatos ruhák, elvek, jelszavak, melyek az idők változásával, mint megunt, elhasznált dolgok, egyszerűen lomtárba kerülnek. Jók, célszerűek voltak-e? nem kérdezik, kár volt-e elmulásuk? nem kutatja senki.

Mai napság a tulipán, ez a régi magyar diszitő virág, szerepel sok szép fogalom jelképeként. Akik életre hozták, nemes, nagy jövőnek akartak vele alapot teremteni. De vajjon meglesz-e a kívánt eredménye? Felismerik-e a benne rejlő magot, melyből a magyarságnak, Magyarországnak boldogulása csirázhatik ki s nőhet hatalmas fává? Megértik-e, hogy a minden téren betöltött munka lesz a cél, mely a családoknak, a nemzetnek ad virulást és erőt? Oda kellene irányulni leghatósabban ennek a jelszónak, hogy ne csak hímezzék, fessék a tulipánt, hanem legyen az első sorban a munkaszeretetnek a jelképe. A munkának, melyet nem lehet eléggé ajánlani a társadalom bármely osztályának. A munkának, melyet ne korlátozzon rang, vagyon, előítélet. A nagyobbak tanítsák példájukkal a kisebbeket arra a munkára, melynek áldása oly gazdag és amely annyi jutalmat ad.

Ha így fog szerepelni a tulipán, akkor divatját
mulhatja mint jelkép, de nyomán egy gazdag kert
támad, a magyar nemzeti virulásnak, jólétnek áldott
kertje.

Miskolczy Pálné.

A tulipánt nagyon sokan viselik, a tulipánviseléssel járó kötelességeket igen kevesen teljesítik, mert néha egy kis kényelmetlenséggel van egybekötve, vagy csekély áldozatot kíván . . .

Áldozat nélkül célt érni nem lehet. Kis tulipánokból impozáns tulipán csokrot lehet kötni s így, akik, bár keveset áldoznak, együtt nagy eredményt érhetnek el. Vegyük ki részünket a magyar iparpártolásból tehetségünk szerint s bár áldozattal is, de támogassuk azokat, akik nagy áldozattal hivatásszerűleg igyekeznek azt megteremteni. Ez a gondolat fűzzön össze bennünket a »Tulipáncsokorba!«

Nagy Feriné.

A symbolum.

A tulipán kedves virága a magyarnak. A deli legény cifra-szűrén hordja, kalapjához tűzi; a szerelmes leány ingválljára, pruszlikjára hímezi, menyasszonyiládájára festeti. Művészetünkben pompázó motívum a tulipán s most ime, sziveink felett piroslik, mint kedves symbolum, Ha az eszme, mit a tulipán jelképez, sziveinkben gyökeret ver: urrá lesz a magyar s tulipánjaink piros színében egy szebb jövő hajnalodik.

Dr. Nagy Péterné.

Nehéz idők és nagy megpróbáltatások szakadtak hosszú időn át drága hazánkra, gyászba borítva nemzetünket, mely alkotmányáért remegett. Végre a Mindenható elűzte a vészterhes fellegeket kedves hazánk egéről s a nemzet újra éled, egy jobb jövő reményében. De hogy ez mielőbb bekövetkezzék, mindnyájunknak közre kell működni, nemcsak a férfiaknak, hanem a nőknek is. Egyik hatalmas eszköz e célra a magyar ipar pártolása. Mivel pedig a „Tulipán-csokor“ épp ezen szent cél szolgálatában áll, tehát én is járulok hozzá egy szerény levélkével.

Némethy Piroska.

A tulipán-mozgalomnak sok, mondhatnám vakon, lelkes hivei vannak, kik egy hang nélkül összevásárolják a „hazai ipar“ legsilányabb, legfelületesebb termékeit is, mert magyar gyártmány. Pedig ezzel ártanak az ügynek. A természetes fejlődés felé csak úgy kényszeríthetjük iparosainkat, ha ott, hol kell és lehet igényeinknek érvényt szerzünk, ha nem fogadunk el silány, felületes munkát ott, hol jobbnak is megvannak a feltételei s nem törődünk belé, — mint sajnos, gyakran tapasztalható — a megszaroltatásunkba. Mert nem csak magyar ipar kell nekünk, de főleg szolid magyar iparra van szükségünk.

Palesch Béláné
Szabady Jolán.

Hogy részvétellel legyünk a mások szenvedése iránt, ahhoz még nem kell olyan jó szív, mintha örülni tudunk a mások örömének.

Pontos Anna.

Kutassátok össze a föld minden kunyhóját és palotáját, az elégedettséget ott találjátok, ahol legkevésbé gondoljátok.

Pontos Gizi.

Alig van párja a magyar nép hazaszeretetének és lelkesedésének. ha hazafias dolgokról van szó, főleg a nők körében. Most is tanujelét adják a magyar nők e magasztos érzésüknek, mert az ő szívökben fakadt a tulipán poetikus és mégis korszakalkotó eszméje, melyet ime mindnyájan felkarolunk és istápolunk, remélve, ha csak minden honleány, tehetségéhez képest akár anyagi dolgokkal, avagy szellemi munkássággal e nagy nemzeti mozgalomhoz hozzájárul, ki-ki egy csöpp követ gördít ama nagy eszme felépítéséhez, melyért küzdünk és mindaddig küzdeni fogunk. míg csak egy ember is él, kinek magyar vér csörgedez ereiben.

A tulipánkultuszban nem a fő az, amit láthatólag kívül viselünk, de sokkal fontosabb az, amit belől érzünk és szívünkben hordozunk. Nem az az igazi virágkedvelő, aki a leszakított virágokat poharába vagy gomblyukába teszi, hanem aki jó talajba elültetve ápolja, gondozza a kedvencz növényt.

A tulipán hagymája mélyen a talajban csirázik ki. Azoknak az érzelmeknek, amelyek a tulipánkultusz lényegét jelentik, és mélyen a szivekben kell gyökerezniök. És pedig annak a háromszinü jelvénynek mintájára, amelyet a mozgalom

vezetői hivatalossá tettek, ezek az érzelmek is megfelelnek a hármás nemzeti színnek. A piros jelenti a lángoló hazaszeretetet, a fehér a tiszta önzetlenséget, végül a zöld a szebb jövő elérésére szolgáló reményteljes közreműködést.

Rácz Alice.

A magyar ipart támogatni, annak fejlesztését előmozdítani minden magyar nőnek szent kötelessége, de a magyar ipar érdekében muszájból szellemesnek lenni, nem lehet kötelessége senkinek, pláne annak nem, aki amugy sem szellemes.

Resofszky Annus.

Vissza emlékszem, még iskolás lányka koromban, kikaptam egyszer az iránytanért. Nem is viseltetem többé előszeretettel iránta, úgy is tudtam, nincs bennem irói hajlam. S ime! Most egy bájos lányka pár édes szavával kicsalja irói tehetségem parányi atomját, felkölti bennem az akaratot és soraimat a sokféle bírálatnak teszi ki. Bízom ugyan, hogy enyhén fognak itélni, hisz működésemet a jótékonyság szerény leple burkolja, e nemes célért pedig minden szívnek lelkesülni kell.

De miről is irjak? Gondolataim a nők felé irányulnak. Elgondolom a női hivatás magasztos eszméjét. Vajjon betartja-e azokat mindegyik?

Te boldog lányka, ki szived egész melegével epedve várod mesebeli lovagodat, ki téged az ismeretlenbe vezet, fogod-e egykor tudni kötelességedet és fogod-e birni majd megbecsülni férjedet, a kenyérkeresőt?

Boldogság és igaz szeretet csak úgy lehetne a földön, ha a nő nem vágya az elérhetetlen után, hanem sorsába beletörődve, szelid megadás-sal lenne segítségére férjének. Hát még, ha férje apróbb hibáit, botlásait a hitvesi szeretet melegével rejtegetné, titkolná, nem pedig azzal — a sokak által erősnek vélt — »perpetum mobile«-vel akarna

győzni, amit egyszerűen nyelvecskének hívnak. Igaz ugyan, sok esetben megbocsátható ez is, mert a mai modern világban egyes férjeket így lehet »nevelni« csakis, hogy az asszony egy kis »respektust« kivívhasson magának.

Azért szerintem a nő mégis úgy a legbájosabb, ha erényei gazdagságával tudja férjét magához bilincselni s ezekkel a fegyverekkel vivja ki magának, hogy férje első sorban szeresse és aztán tisztelje. Az alábbi mondást minden nő szem előtt tarthatná, melyet én sem felejtének el soha: »A család feje mindig a férj, de korona rajta az asszony legyen!«

Sachs Endréné.

A „Tulipánkert“ virágai között foglaljon helyet a Hit, Remény és Szeretet is, mert ez azon hármás vezérsillag, mely után mindenkor és mindenben indulnunk kell! Bizzunk rendületlen hittel a magyar nemzet jövőjében, függetlenségében, reméljük felvirágzását, de hogy mindezt el is érhessük szeretettel kell gondoznunk minden nemzeti mozgalmat s ezek között első sorban azt, mely a magyar ipar felvirágzását czélozza!

Sassy Jánosné.

Három, sajátos minden ízében nemzeti jelvénye, illetve eszköze van a magyarnak: a Turul, a Tárogató és a Tulipán.

A Turul a honfoglaló ősök szent harci czimere, a Tárogató a szabadsághősök hadi harsonája és a Tulipán a szinpompás ősi magyar virág.

Miként a Turul az ősmagyar harcosokat, a Tárogató a nemzeti szabadság hőseit a véres harczok között, úgy lelkesítsen bennünket, magyar nőket a mi vértelen küzdelmünkben a magyarságért, a szép »Tulipán«-virág.

Stancz Jánosné.

Valamint a gyöngyhalász a tenger fenekén kincsek után járva, a kagylók külszínéről sohse tudhatja, melyik rejt magába drága gyöngyöt és csak idő multán jut annak tudatára; éppen így vagyunk mi is sok embertársainkkal; lévén a legtöbb ember hű, szereti a hizelgőt, viszont nem jól érzi magát nyiltszívű ember társaságában, pedig utóbbi az igaz gyöngy: kemény kéreg alatt érző szívet rejt és bajban ismerjük föl annak igazi értékét.

Sterleczy Irma.

A tulipánvirág a természet örök törvénye szerint elhervad, szirmait elhullatja.

Annak a tulipánnak azonban, mely *most* nyílt édes hazánk iparpártolásának becses kertjében, nem szabad az idő zord járását megszenvedni, annak sohase szabad szép szirmait elhullatni.

Ennek mindenkor színdusan kell ragyogni, mert ez nem puszta jelvény, amit feltűzzünk, de szivünk állandó virága, gyümölcse pedig erős akaratunk.

Érzésünket igaz valóvá kell átültetnünk a mindennapi életbe azzal, hogy csak hazánk és mindenek fölött a mi városunk iparának termékeit lankadatlanul keressük és anyagi erőnkkel támogassuk.

Lekicsinylés ettől a nemzetmentő munkától ne riasszon vissza. A kezdet, bár mindig nehéz, mert ha szerény iparunk még ma nem is nyújthatja mindazt, amiben a külföldi ipar által igényeink felcsigázva vannak, teljesítsük azzal honleányi kötelességünket, hogy elégedjünk meg mindennel, csak magyar legyen.

Mi, nők is tudjuk, hogy az ipar nem követheti a hitregebeli Minervát, amely teljes fegyverzettel, egyszerre teljesen készen pillantá meg a napvilágot. Az iparnak lelkes támogatás éltető melegére, a pártolás ózondus levegőjére van szük-

sége, hogy életerős és virágzó hajtásokat fakaszt-
hasson és szilárd gyökereit az édes hazai földben
mélyre bocsáthassa.

Ez lesz az igazi, soha nem hervadó tulipán-
virág, melynek nyílása bizonyára éppen nekem
ad igazi lelki gyönyörűséget, mert az el-eltűnő
esztendők sora óta férjem s így én is azon élet-
világhoz vagyok fűzve, amelynek nagy célja, hő
vágya az, vajha a honi iparpártolásnak tulipán-
kertjéből e haza egyetlen egy honleánya sem
hiányoznék.

Dr. Sugár Ignácné.

*Bátorságot háboruban, okos embert harag-
jában ismerünk meg, barátot pedig szükségés-
ségünkben.*

Szaffka Pálné.

Mindent a hazáért, a haza ellen semmit.

*

*Szeretni és szeretetni ez a boldogság alap-
feltétele — ez a boldogság maga.*

Szaffka Marcsa.

Eljött a kikelet. Szép anyáink tüzes szirmu tulipánja meghozta nekünk is a tavaszt, a sok bánattal telt sötét napok után. Hogyne fogadnók örömmel!

Dédelgetjük, szívünk felett hordjuk a zomán-czos magyar tulipánt.

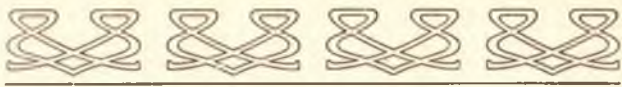
Sokat gondolkozom, hogy a lelkesedés, mely a tulipán jegyében fakadt, nem muló szalma-láng-e csupán és divatszeszély, mely oly gyorsan tűnik, mint megjelent?!!

Beh kár volna! Keserü csalódás lenne ez mindnyájunknak és a külföld gunyos kaczaja hangzanék nyomában.

Magyar asszonyok, leányok! Vegyétek komolyan a szivetek fölé tűzött tulipán jelentőségét s ne alacsonyítsátok le a divatos hóbort, muló eszközévé e szép s minden ízében magyar virágot!

Magyarország dicső jövője ring tulipánjaink harmatos kelyhében.

Szánthóné Kozma Ilona.

A szeretet a legnagyobb önzés, mert nem a szeretet tesz bennünket boldoggá, hanem annak viszonzása. Minél mélyebben szeretünk, annál boldogtalanabbak vagyunk, ha viszont szeretetre nem találunk.

*

A tó vize megposhad, ha hullámaina a szél néha-néha fel nem korbácsolja. A szív is elposványosodik, ha a szenvedély vihara koronként fel nem korbácsolja benne az érzelmeket.

*

Nem élt, kinek em'elékei nincsenek és hiába él, kinek már csak emlékei vannak.

*

Azzal követjük el a legnagyobb oktalanságot, ha nagyon okosan élünk.

Szűcs Gézáné.

Királynő avatás.

Mikor megszületett, kicsinylőleg néztek rá többi testvérei. A büszke Rózsa. A fenséges Liliom. Még a különben szerény harangvirág is föl-föl emelgette fejét és összehasonlítást tett az új jövevény és saját személyének bájai között...

Óh! — gondolta — egyszerű, semmitmondó, minden arisztokratikus formát és illatot nélkülöző kis virág csak ez az ujjon jött: ez a Tulipán. De azért figyelemmel kísérte napról-napra fejlődését.

Egyszer csak egy harmatos hajnalon, arra ébredt a kert összes viráglakója, hogy hatalmas, erős, pompás virággá fejlődött a kis Tulipán. S jött, legyen bár az elemek csatája, vész, fergeteg, a Tulipán erős szárán állt rendületlenül, s büszkén fogadta az őt is letiporni akaró fergeteget.

Bár szirmai meghajoltak, s a küzdelem hevétől kipirult arcán könnypatak gyöngyözött alá, de azért kitartott rendületlenül... S biztatta társait, kiket megviselt, elcsépett a vihar.

— Ne féljetek! Ne reszkessetek. Kiderül még az ég! Ragyogni fog a nap! Pelyhes pihék szállonganak a lég szárnyain... Én kitárom kelyhe-

met, hadd dulja a vihar!... Hadd erősödjön meg egy élet küzdelmeire...

Igy szólt a Tulipán. S a többi virágok tiszteletteljes hódolattal, csodálattal tekintenek fel reája: elősmervén fenséges bájait és csodálatraméltó erejét.

Aztán közös határozattal kikiáltották királynőjüknek.

A büszke Rózsa leszállván trónjáról, átengedte helyét a Tulipánnak, mondván:

— Ime vedd e jogart, vedd e koronát. Te, aki jöttél, láttál és győztél!... Fogadd összes testvéreid hódolatát!

— Légy királynő! aki meghódítod a földet és a sziveket egyaránt. Legyen hatalmad nagy és végtelen! Légy jelszó, a legszentebb, a legmagasztosabb, amely mindent mi szép, nagy és nemes, magában egyesít. Kertünknek disze, virága, melyet soha a fájdalom, csak a hála és tiszta örömek megszentelt könnyei tápláljanak. Tegyenek örök ifjává, örökkön virulóvá!

Lángoló szirmaid világítsanak meg minden sötét helyet, minden sötét lelket, hogy a felburjánzott gyomot gyöngéd, de erős kezek kitéphessék onnan s beültethessék a honszerelem soha nem hervadó virágával, melyeknek illatától megtisztul a lég. Átszellemül a lélek s fogékonyvá lesz minden iránt, a mely a szeretet jegyében született...

Éljen a mi nemes királynőnk! Magyarország büszke Tulipánja.

Sz. Nagy I.

Ne csak ruháinkon viseljük a tulipánjelvényt, hanem első sorban a szivünk legyen magyar. Mert nekünk, magyar anyáknak kezébe van letéve a haza sorsa. Ha mi gyermekeinket már a bölcsőben kezdjük tanítani arra, hogy mindenekfelett szeresse a hazáját s hogy ha kell, haljon is meg érte, akkor az a nemzet nem pusztulni, nem veszni, de virágzani fog.

Dr. Tarnay Gyuláné.

Alig van hely az országban, hol a tulipánmozgalom meg ne jelent volna. E magyar jelvény viselését először is a magyar társaság előkelő hölgyei indították meg és nem azért, hogy az csak rövid életű legyen, hanem, hogy e lelkesítő, nemes tett évszázadokra is kihasson! S az ő nemes példájokon buzdulva, az egész ország kicsinye és nagyja e nemzeti eszmék diadaláért küzd.

Tehát minden magyar honleánynak szent kötelessége, a kis tulipánt szívében ápolni, hogy az örökké viruljon, de soha el ne hervadjon!

Ternyey Erzsébet.

A tulipán égő szirmai gyújtó hatással vannak a nemzetre. Hazafias czélokért küzd most e hazának kicsinye és nagyja.

Óh! bár ezen láng, mely most oly magasan és erősen lobog, soha ne lankadna, hanem örökké ott égne minden magyar szivében.

Hogy ezt elérhessük, jerünk mi nők elől.

Mert örök igazság az, mely hazának honleányai is küzdenek a honért, az a nemzet soha el nem vész, hanem virulni fog.

Ternyey Etelka.

Minden erőnk e földben gyökeredzik.
Életünk, tudásunk, műveltségünk, erkölcsünk
itt nemesül! . . . Szerelmünk csak itt bol-
dogít!

Toldy Ilona.

Pártoljuk a magyar ipart s egyesült erővel oda törekedjünk, hogy hazánk ipara mielőbb fellendüljön, hogy ez irányban is a többi művelt államokkal felvehessük a versenyt.

Török Józsefné.

A magyar ipar pártolása, minden honleánynak kötetessége.

Török Vilma.

Örök világ.

Világok omolhatnak össze és ujak keletkezhetnek, tengerek apadhatnak ki és csillagok hullhatnak a mélybe, megoldhatlan problémáknak születhetnek Messiásai, új kor, új szellemi áramlat megváltása lenyűgözött, öntudatlan erők fölszabadulását jelentheti, de egy rejtett világ: az *igazi női lélek* csodás mély világa, örökre ugyanaz marad. Kincses bányája a legdrágább gyöngyszemeknek, kiapadhatlan kutforrása az önmagából merítő földi boldogságnak könnyében, mosolyában szeretet, önfeláldozás, könyörület, tetterő, ambíció, nagy, magasztos iránti hódolat, rajongás káprázatos színei játszanak.

Egy új bűbajos tavasz nagy napjaiban, ez édes honi földön, *egy szál virágot* avatott legszentebb, leghatalmasabb érzése: hazaszeretetének symbolumává s lelkének minden energiájával, szívének minden idealizmusával, nőiségének egész poéziséval körülveszi, ápolja, hogy *világhíres* szép és *gazdag* pompájú virággá növelje — a magyar tulipánt!

Ujlaky Vilma.

Az igazmondó és becsületes ember előtt a stréber is kalapot emel.

Ha a magyar ember mindig ilyen kitartó lett volna, mint a milyennek a mostani nehéz napokban mutatta magát. — milyen régen kivirított volna már a tulipánunk!

Nem az öröklött, hanem a saját küzdelmeink árán szerzett boldogság az, ami igazán boldogít.

A szövőszék mellett győződtem meg arról legjobban, hogy: „a munka szórakoztat.”

Aki kapaszkodik, mindig lent marad, mert az elsők között az utolsó helyre jut.

Vadnay Józsefné Lipcsey Anna.

*Nincs semmi, — ami az embereket
gyorsabban szétválasztaná egymástól —
mint az ész; — s nincs semmi — ami
szorosabban összefűzi — mint a szív.*

Vassné.

*Minden szép, nemes és jóért híven
sikra szállani, — s érette nemesen küz-
deni, föbiiszkesege lehet a férfinak; —
gyöngéd lámogatását felajánlani, —
érdeme a nőnek.*

Vass Imréné.

A leány legszebb ékessége a szerénység és hallgatás!

Vass Irén.

„Minden elkövetett és minden elmulasztott hőstett — asszony munkája volt“ — mondja egyik remekművében Jókai.

Gyönyörű mondás és igaz . . .

Aki a történelem lapjait figyelemmel forgatja, a világrendítő események háttérében mindig és mindenütt megtalálja — a nőt. És nekem erős a hitem, hogy az örök Éjszakába, hová a mi nagy halhatatlanunk tovább álmodni tért, odatévedt egy aranyos sugára az ő imádott hazája hajnalhasadásának, hirül adván neki, hogy ime, a nemzet mostani nagyszerű ébredéséhez is, a diadalmas harsonát, asszony ajka fujta meg . . .

Vécseiné Jankovich Lujza

Legkedveltebb virága ma nemzetünknek a tulipán!

Szívünk is egy kert . . . abban is kell, hogy virágok nyiljanak . . .

S ha kérdenék tőlem, melyiket becsülöm legtöbbre, én hármat nevezhetnék meg legszivesebben: Isten, Hazza, Emberszeretet!

Vértessy Jivadarné.

Engedelmesség a gyermek erénye.

Türelem a nőé . . .

*Kitartás, összetartás és szorgalom édes
mindnyájunkké.*

*Ezen erények tulipánkertünknek diszei,
melyeket minden körülmények között igyekez-
zünk megtartani, hogy édes Hazánk a közelmult-
hoz hasonló „nyomor és szenvedés“-nek ellent-
állhasson.*

Vértessy Mädy.

Távol, nagyon messze távol, a fantázia tündérkertjében virult valamikor réges-régen egy gyönyörűsége szép virág. A boldog halandó, ki megláthatta, elfelejtett mindent érte. A hős letette diadalmas kardját. A troubadour nem dalolt többé holdvilágos éjszakákon kedvese ablakánál, hanem e bájvirág előtt; érte a férj elhagyta otthonát, a favágó fejszójét, a király trónusát.

A költő sejtelmes álma, a rajongó titkos ábrándja megtestesült a mi »Tulipánunkban.«
»A végtelen nyomor és szenvedés« passiflórája, országhódító utjában a lángoló honszerelem apostolaivá teszi a lelkeket, a büszke nemzeti öntudattól dagadó keblekre tűzve, észrevétlenül kiirthatatlan gyökerekkel beleplántálja magát a szivekbe, hogy Vestatüzként lobogó, áldozatkész szeretettel szeressük azt, mit szeretnünk a legfőbb erény, de egyuttal a legszentebb kötelesség: a *magyart*.

Vértesy Sándorné.

A magyar ipar diadaláért küzdeni nagy és dicső feladat. Hálás talaj, melynek megmunkálására minden magyar nőnek habozás nélkül sietnie kell. Magyar nők! Karoljátok fel honi iparunkat és megvalósul nagyjaink legszebbik álma: az erős, hatalmas magyar nemzeti ipar!

És kik parányai voltunk eddig a közéletnek az ipar széles mezőin, a magyarság boldogulásáért vivott harczok titánjai lehetünk!

Wittich Andorné,
Diószeghy Malvin.

Egy csöpp is alkotó része az árnak. Így a mi igyekezetünk is, egy paránya annak a nemzeti mozgalomnak, amely lassan elfogja borítani árával az összes honfi sziveket. A honszerelem napja virágokat fakasztot a női szivek kertjében is. Én csokorba szedtem ezeket a virágokat és örömmel teszem le csokromat az ipar muzsájának oltárára. Mert minden egyes virágszála, könyvünknek minden sora, arról a nemes elhatározásról tanuskodik, hogy ha eddig öntudatlanul bár ellenségei voltunk a magyar ipar fejlődésének a jövőben a tulipán lesz kezünkben az a fegyver, amivel a hazát megvédjük önmagunk ellen.

Ambrózy Teréz.